

шовъ и синъ му Христо, Дечо п. Дойновъ, Кръстю Славовъ Симития и други около 20 души.

Сжщо така народни хора се записали отъ Трѣвна: Георги Станчевъ, Иванъ Казаса, Райко Бояджията. Записали се и други смѣли юнаци отъ разни мѣста. И игуменитѣ на всички търновски манастири се присѣдинили къмъ народнитѣ хора и обещали да помагатъ, съ каквото могатъ.

Съ малко думи, развититѣ, сърдченитѣ и смѣлитѣ младежи въ Търновския окръгъ се заклели на Велча Атанасовъ да тръгнатъ въ бой подъ негова команда.

Планътъ на бунтовниците

Когато работата се понаредила, главатаритѣ се събрали въ Плаковския манастиръ, който се намира въ гористо и красиво мѣсто на срѣдъ пѣтя между Търново и Елена (вижъ на голѣмата карта). Въ тоя манастиръ имало единъ много юначенъ игуменъ, на име отецъ *Сергий*. Той крилъ въ манастира народнитѣ хора и ги запазвалъ отъ шпиони. Въ манастира главатаритѣ начело съ Велча обмисляли, какъ ще се извърши възстанието. Велчо билъ избранъ за войвода. Възстаническиятъ комитетъ решилъ да се приготви униформа за момчетата. Купили желта тенекия и я дали на Горно-орѣховскитѣ златари да нарежатъ кръстчета, малки и голѣми. Малкитѣ за калпацитѣ на редницитѣ, а голѣмитѣ за знамената.

На уреченото време, когато всичко бжде готово, Велчо щѣлъ да свика 200 момчета, ще ги облѣче въ нови дрехи и съ тѣхъ ще се изкачи на Царевецъ въ Търново, ще победи турцитѣ и ще обяви България свободна. Въ сжщото време отъ Пре-